

λέει λίγα λόγια, λέει πάντοτε και τα λιγότερα ψέματα.

ΕΠΕΣΕ

λοιπόν παρ'αυτὸν και παρ'αυτὴν Δημοτική ἐ.λογή τοῦ Παιριώ; ! Τ.ομερὸν ! Πιὰ φαντασθῆτε ! Νὰ βρίσκονται ἄνθρωποι ποὺ νὰ πληρώνονται γιὰ νὰ ψηφίσουν τὸν ἑνα ἢ τὸν ἄλλον ὑποψήφιον ! Εἶναι νὰ τοῦ φύγῃ κανενοῦ τὸ μυαλό του ! Κ' ἔχουν δικιο οἱ φίλοι τοῦ κ. Δαμαλά νὰ χαλοῦνε τὸ κόσμο και νὰ ἄρχουνται ἀποστολιζῶς στὴν Ἀθήνα και νὰ παίρνουν τῶν ὁλα τὰ ὕπουργεια και νὰ ἀδειάζουν ὁλα τὰ νεροβάρελα τοῦ Ἀσπιδω, και νὰ γυρίζουν τζάμπα στὴν πόλι τους και νὰ πέφτουν νὰ κοιμούνται νανορίζομενοι ἀπὸ τὰ γλυκὰ ὄνειρα τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς ! Εἶναι φοβερόν, ἀλήθεια ! Καὶ πρώτῃ φορά συμβαίνει στὴ χώρα μας, στὴν μακαριωτάτῃ χώρα μας, ὅπου οἱ ἐκλογῆς γίνονται μὲ ὅλη τὴν εὐσυνειδησία και μὲ ὅλη τὴν ἀξιοπρέπει, δίχως νὰ πέφτῃ παρ'αυτὸν και δίχως ἢ συναλλαχτὴ νὰ δουλεύῃ και δίχως νὰ ἐπηρεάζονται και δίχως νὰ ἐξουδετερόνεται ἡ τιμὴ ψήφου τῶν καλῶν πολιτῶν ἀπὸ τὴ ψήφου ἑκατὸ ἢ χιλίων μεθυσιμένων και πωλημένων ἀνδραπόδων !

Μὰς κάνουν ἐντύπως τὰ πράγματα' αὐτά, ποὺ γίνονται ἀπὸ καταβολῆς Ἑλλ. Παισιλείου και θὰ γίνονται μὲχρι συντελείας αὐτοῦ ! Κ' ἐν τούτοις δὲν ἐσκεφθήκαμ' ἀκόμα νὰ περιορίσουμε λίγο τὴν ἐλευθερία τῆς ψήφου και νὰ τὴν ἀρπάξουμε ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὴν πωλᾶνε γιὰ ἕνα τᾶλληρο ἢ γιὰ ἕνα ποτ'ἑρι κρασί.

ΜΑΣ ΗΛΘΕ

πάλι ὁ συμπαθὴς βαθύφωνος κ. Νικολάου. Δὲν ἡξοῦμε, ἀν μὰς ἔλθῃ μὲ μoustάκι ἢ μὲ ψηλὸ καπέλλο αὐτὴν τὴ φορά, γιὰτὶ ὁ κ. Νικολάου ἀπὸ καλλιτεχνικὴ ἰδιοτροπία βεβαία, συνειθίζει νὰ ἔρχεται ἐδῶ ἢ μὲ μoustάκι και μὲ ρεμπούπικα, ἢ ξουρισμένο; και μὲ ψηλὸ καπέλλο.

Τὴν προτελευταία φορά μὰς ἔφερε τὸ ψηλὸ καπέλλο του. Τὴν τελευταία τὸ μoustάκι του, και φέτος δὲν τὸν εἶδαμε γιὰ νὰ μporέσουμε νὰ σὰς ποῦμε ποιά ἀπὸ τίς δυὸ ἀποσκευές του ἐπῆρε μαζί του.

Ἢ τὸ μoustάκι του ὅμως, ἢ τὸ ψηλὸ καπέλλο του και ἂν φέρῃ, πάντοτε μὰς φέρνει και τὴ γλυκειὰ και συμπαθητικὰ φωνή του, γιὰ χάρι δὲ αὐτῆς τοῦ συχωροῦμε τίς ἄλλες, καλλιτεχνικὲς πάντοτε. ἰδιοτροπίες του.

ἔχανετὸ πρὸ πολλοῦ ὁ λογισμὸς του ! Ἀνησυχούμενος ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν μοναξιά του ξαναγύριζε σιγὰ σιγὰ πάλιν τὸν νοῦ του στὰ μακρινὰ του χρόνια, προσπαθοῦσε ν' ἀνερευνῇ ἐπίμονα ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος, ἱστορίαν ὀνειρῶδη, γεμάτην πάθος—τὸ ὅποιον δὲν ἐμετριάσθη καθόλου, ἀπὸ τότε, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐμεγάλωνε και τὸν πλημμυροῦσεν ἀπὸ ἔρωτα πάντα.

Διὰ μιᾶς ἐπέραςεν ἐμπρὸς του ὁλάκερη ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἀσύγκριτη, ὅλες οἱ ἀλησμόνητες ἡμέρες τῆς ζωῆς του—ὅταν γεμμένη ἡ Αἶνα σ' ἕνα διδανάκι τοῦ μικροῦ σκλονιοῦ τῆς, τοῦ ὠρρίζετο μὲ δάκρυα τίστιν και λατρεῖαν μὲχρι θανάτου ! Πόσον ζωντανὰ εμεῖνε ὁλα αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν του. Ποτὲ δὲν θὰ τὰ λησμονῇ. Ἐκεῖνος δίπλα τῆς λιποθυμῆτος ἀπὸ τὴν γοητεία τῶν ματιῶν τῆς «εἰς τὰ ὅποια πόσαι ψυχαὶ νὰ ἐπνίγησαν, νομίζουσαι ὅτι ἔπιπτον εἰς τὸν οὐρανόν», τὴν ἔκουε μὲ ἀνείχτο τὸ στόμα φορτώνοντας τὴν καρδιά του μὲ λόγια κενὰ, ἀστόχαστα, λόγια γεμάτα γυναικεῖα ὑποκρισία. Κι' ἕνα δειλὸ φθινοπωρινό, ἀνάμεσα στὸ μασχοδύλῃμα τῶν γιασεμιῶν και εἰς λαντάνιες ποὺ ἐστόλιζαν μὲ πράσινες γυρλάντες τὸ καλαμένιο κιόσκι, ἀντίκρουσε ὁ Παῦλος, μὲ τὸν χροστῆρα στὸ χέρι και κυτᾶζοντας τὴν, ἐτράβαγε ἑξαλλο; ἀπὸ συγκίνησιν

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΜΑΣ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΔΗΜΟΤΑΙ

Μὲ πλειοψηφίαν χιλιάδων ὁλων ψήφων μὲ περιεβάλατε και πάλιν διὰ τῆς ὑψίστης ἀληθείας τιμῆς νὰ μὲ ἀναδείξητε πανηγυρικῶς Δῆμαρχόν σας. Ἐκ βάθους καρδίας σπεύδω νὰ σὰς εὐχαριστήσω, συγχρόνως δὲ νὰ σὰς συγχαρῶ διὰ τὴν θριαμβευτικὴν νίκην, τὴν ὁποίαν κατηγάγετε. Ἢ νίκη αὕτη ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν εὐγενῆ τῶν Ἀθηναίων λαόν, ὅστις κρίνων ἐλευθέρως και ἀνεπηρεάτως γνωρίζει νὰ κάμνῃ χρῆσιν τῆς ψήφου του, εἰς τὴν πρόοδον μόνον και τὴν προαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσος ἀποδίδων.

Ὅτε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν μὲ ἐξελέξατε διὰ πρώτην φοράν Δῆμαρχόν σας, ἐσπευσά τὴν αὐτὴν τῆς ἐκλογῆς ἐσπέραν νὰ διακηρύξω πρὸς ὑμᾶς, ὅτι οὐδεμίαν μεταξὺ φίλων και μὴ θὰ ἔκαμνον διακρίσιν. Τὴν δὴλωσιν ταύτην ἐπαναλαμβάνων και σήμερον ὑπόσχομαι ἐπισήμως, ὅτι πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ πολῖται, και οἱ τιμῆσαντές με διὰ τῆς ψήφου των και οἱ μὴ ἐξιώσαντές με τῆς τιμῆς ταύτης, προτερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖς τῆς Δημαρχίας, δι' ἰδίας ὑποθέσεις, θὰ μὲ εὐρωσι πάντοτε πρόθυμον εἰς τὰς νομίμους και δικαίας αἰτήσεις των.

Ἀναγνωρίζω ὅτι βαρυτάτας ἀναλαμβάνω εὐθύνας και ὅτι μέγιστα και ζωτικώτατα διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων ζητήματα δέον νὰ ἐπιλυθῶσι κατὰ τὴν ἀρχομένην νέαν δημοτικὴν περίοδον. Εὐτυχῶς τῶν ζητημάτων τούτων ἡ λύσις καθίσταται ἤδη σχετικῶς εὐκολωτέρα, διότι διεχαρήχθη κατὰ τὴν παρελθούσαν τετραετίαν ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐδῶς. Οὐδόλως ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ αὐτὴ εὐγενὴς προσπάθεια και ὁ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς πόλεως ζήλος θέλει καταβληθῇ και ἐκ μέρους τῶν ἀξιοτίμων δημοτικῶν συμβούλων, οἵτινες ἐτιμήθησαν διὰ τῆς ψήφου σας. Εἶμαι δ' ἐπίσης πεπεισμένος, ὅτι δὲν θέλω στερηθῇ και τῆς ἀρωγῆς τῆς Κυβερνήσεως, και ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων συνεδριάσεων τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς θὰ ληθῶσι τὰ ἀνγκαλιούντα νομοθετικὰ μέτρα, διὰ τῶν ὁποίων τὰ μέγιστα θὰ διευκολυνθῇ ἡ πλήρης εὐδωσις τῶν δημοτικῶν πραγμάτων.

Τὴν πεποίθησίν μου ταύτην στηρίζω ἐπὶ τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων πολιτευομένων, καθόσον δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῆς πρωτεύουσος τοῦ

και ἀγάπην τίς ἀπαράμιλλες, τίς ὀλοζώντκνες γραμμές τῆς «Σιδύλλαις», τὴν ὁποίαν μὲ πόσῃ χαρὰν εἶδεν ὕστερ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπαράλαχτην μ' ἐκείνιν.

• •

Μέσα εἰς τὸ βασιλεῖμα τῆς ἡμέρας και στ' ἀπελπιστικὸ κρότημα ποὺ ἄρχιζαν ἐξω τὰ νυχτοπούλια γύρω στοὺς φράκτες τῶν κηπαρίστων, ποὺ περιστοίχιζαν τὸν ἀντικρινὸν πύργον, ἡ «Σιδύλλα» εἶχε προσλάβει τώρα μίαν ὄψιν ἀλλοιώτικην, τραυματικὴν, γεμάτην φρίκην ! Ἡ ἀνάμνησις τοῦ δειλινοῦ ἐκεῖνου ἀνορθώθη τώρα ὡς ἀπείσιον φάσμα ἐνώπιόν του, κι' ὁλα τριγύρω του εἶχαν θέαν πένθιμην, σιωπηλὴν θέαν θανάτου ! Κάποια ξαφνικὴ ἐνθύμησις ἐπέραςεν ἀπὸ τὴν φαντασίαν του κι' ἐξάναψέ ὅλην τὴν ἀποστροφὴν και τὴν ἀνέκραστον ἀηδία τῆς ψυχῆς του, ποὺ τοῦ ἐνέπνευεν ἡ εἰκὼν ἐκείνη. Πόσον εὐρέθη ἡπατημένος τώρα, πόσον ἄλλαξαν τὰ πράγματα ἀπὸ τότε ! Τί ἀταίριαστον ποὺ ἐβλεπε τὸ χιμαιρικὸν παρελθόν πρὸς τὴν πραγματικὴν ζωὴν τοῦ παρόντος. Ποιὸς θὰ ἐπίστευε ποτὲ πῶς οἱ ὅροι ἐκεῖνοι και τὰ δάκρυα θὰ ἔσαν τόσον δόλια, ξένα στ' ἀληθινὸ αἰσθημά του ! Στρέφει και παρκατρεῖ τὸ ἔργον του μὲ μάτια ἀφηρημένα κάπως, σὰν βλακωμένα και τοῦ φαίνεται ψυχρὸ, ἀγνώριστο.

Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς πόλεως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τὸ ἐνδοξὸν παρελθὸν κατέστησεν εὐκλεῆς προσκύνημα σύμπαντος τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Οἱ πανταγόθεν τῆς ὑψηλῆς ἐπισκεπτόμενοι τὴν τόσον ὑπὸ τῆς φύσεως εὐνοηθεῖσαν πόλιν μας πρέπει, ἀπερχόμενοι, πλὴν τῶν ἱερῶν ἀναμνήσεων τῆς ἀρχαιότητος, νὰ συναπακομιζώσι και συμπάθει ἐντυπώσεις ἐκ τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων και συνεπῶς ὑπὲρ ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1903.

Μετ' ἀπειρῶν ἀγάπης και ἐνθέρμων εὐχαριστιῶν.

Ὁ πάντοτε ἀφοσιωμένος εἰς ὑμᾶς

Σπ. Γ. Μερκούρης

ΦΤΗΝΕΙΑ-ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ-ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΜΑΡΙΑΣ ΚΥΠΡΙΑΔΟΥ

5 ΑΡ. 0402 ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡ. 5

Ὅλ' οἱ Ἀθηναῖοι εἰς αὐτὸ θὰ ῥάπτουν τὰ ὑποκάμισά τους και ὅλ' αἱ Ἀθηναῖες εἰς αὐτὸ θὰ παρραγγέλλουν τὴν προῖκά τους.

Ἐπισκεφθῆτε το και θὰ πεισθῆτε. Ὅχι λόγια ἀλλὰ πράγματα. Τὸ σύμβολον τοῦ νέου ἐργοστασίου εἶνε :

ΦΤΗΝΕΙΑ—ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ—ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΕΡΔΟΣ 312. 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί ! 312, 140 δραχμῆς ἔδωκε μέγοι τοῦδε τὸ γρασεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. ΙΩ. ΦΩΤΙΟΥ εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γρασεῖου τοῦ ἔχουσι κεράσει διάφορα ποσά, ἀνεργόμενα εἰς τὸν στοργικὸν ἀριθμὸν 312,140 δραχ.

Ὁ κ. Ιω. Φωτίου θέλει ν' ἀναδιδῇ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 100,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετίσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, ὁ πο δ ἰ β ἄ ζ εἰ τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκίστην λαχειοφόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 και θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσι εἰς τὸ τυχερὸν γρασεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις και τί χαρὰ νὰ εἶνε ἡ πρώτη, μὲ τὰς 70,000 χρυσῆς δραχ. τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὅλη ἡ προτέρα ἀφθαστη και τελειωτικὴ ἀρμονία τῶν γραμμῶν και τῶν χρωμάτων, τοῦ ἐφαίνετο ἤδη ἀκανονιστῇ, ἄχαρ ! Νομίζει ὅτι τὰ μάτια ἐκεῖνα τὰ πλανητικὰ ἄλλοτε, τὰ ὀνειρεμένα του μάτια, τὸν προσέβλεπαν τώρα μ' ἕνα ὕψος προσποιημένον, περιγελαστικόν. Μία λύπη ἀπλετη γερμίζει πέρα ὡς πέρα τὰ στήθη του, και νοιώθει σὰν κάποια μυστικὴ εἰρωνεία νὰ σγίξῃ τὰ σπλάχνα του.

Ὡ ! πῶς θὰ ἤθελε νὰ ἐχάανετο ἡ ἀπατηλὴ ἐκείνη εἰκὼν ἀπὸ τὰ μάτια του, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ἐθυσίασεν ὅλο τὸ σφραῖγος κι' ὅλη τὴ λαχτάρα τῆς καρδιᾶς του . . .

• •

Κι' ὅταν τὴν ἐπομένην μέσα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν τῆς ἐκθέσεως, τὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος και τῆς τέχνης, ἡ ἐπιτροπὴ κατενοουσιασμένη ἀπὸ τὴν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Σιδύλλαις» ἀνεκέρυττε νικητὴν τὸν ζωγράφον τῆς, και ὁ κόσμος ὅλος ἐσειέτο ἀπὸ ἀτέλειωτα χειροκροτήματα και ἐπευφημίας, ὁ Παῦλος προσπαθοῦσε ἐπίμονα ν' ἀποφύγῃ ὁλων τὰ βλέμματα, συμμαζωμένους σὲ κάποιαν ἄκρην.

Μυχία συγκίνησις ἐτάραξε τὴν ψυχὴν του ἅμα ἄκουσε νὰ καλοῦν τὸ ὄνομά του και ἄρχισε νὰ